

OLAF OLAFSSON

GECEYE
YÜRÜMEK

♥
CAN

ROMAN

İNGİLİZCE ASLINDAN ÇEVİREN
EDA GİR MEN

Olaf Olafsson
GECEYE
YÜRÜMEK

Can Yayınları: 1613
Çağdaş Dünya Edebiyatı: 659

Walking into the Night, Olaf Olafsson
© Double O Investment Corporation, 2003
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2005
Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla alınmıştır.

1. basım: Nisan 2007

Yayına Hazırlayan: Seçkin Selvi

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Hayriye Kaymaz
Düzeltili: Fulya Tükel

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı ve Cilt: Özal Matbaası

ISBN 978-975-07-0754-4

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Olaf Olafsson
GECEYE
YÜRÜMEK

ROMAN

İngilizce aslından çeviren
EDA GİRME

CAN YAYINLARI

Olaf Olafsson, 1962 yılında İzlanda'nın Reykjavik kentinde doğdu. Ünlü İzlandalı yazar Olafure Sigurdsson'un oğlu olan Olaf Olafsson, aile geleneğini sürdürerek edebiyat öğrenimi yapmak yerine, Wien bursuyla Brandeis Üniversitesi'nde pozitron fiziği okudu. Genç yaşında Sony Interactive Entertainment şirketinin kurucusu ve başkanı olan Olafsson, Time Warner Digital Media kuruluşunda da CEO olarak çalışmaya başladı. Olafsson halen Time Warner Başkan Yardımcılığı görevini yürütüyor. Edebiyat eleştirmenlerinin "O yazarlığı seçmedi, yazarlık onu seçti," diye tanımladıkları yazarın daha önce yazmış olduğu *Eve Yolculuk* ve *Bağışlama* adlı iki romanı on dört dile çevrildi. Yazar, karısı ve iki oğlu ile birlikte New York'ta yaşıyor.

Eda Girmen, 1971 yılında Adana'da doğdu. Tarsus Amerikan Lisesi'ni bitirdikten sonra yüksek öğrenimini İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde tamamladı. Uzun süre uluslararası bir hukuk bürosunda avukatlık yapan Girmen, profesyonel yaşamını çeşitli sektörlerdeki çokuluslu şirketlerde hukuk departmanı yöneticiliği yaparak ve kurumsal yönetim sistemleri kurarak sürdürdü. İstanbul'da yaşayan Eda Girmen, şu anda çokuluslu bir şirkette Hukuk Direktörlüğü görevini yürütmektedir. Profesyonel hayatı sırasında çeşitli hukuksal çeviriler yapan Eda Girmen'in bu ilk roman çevirisidir.

TEŞEKKÜR

Bu romanda yer alan bazı kişiler, her ne kadar gerçek kişilerden esinlenmiş iseler de onlarla ilgili anlattıklarımın tümüyle kurgusal olduğunu özellikle belirtmek isterim. Bununla beraber büyükbabalarının yaşam hikâyesini ve bu kitabın yazılmasını sağlayan mektuplarını, günlüklerini ve anılarını benimle cömertçe paylaşan Arni Tomas ve Kristjan Tomas Ragnarsson kardeşlere teşekkürlerimi sunmak isterim.

Bu vesile ile editörüm Carol Brown Janeway'e kitap üzerindeki derin incelemeleri ve önerileri için, temsilcim Gloria Loomis'e göstermiş olduğu ilgi ve destek için ve son olarak uzun yıllar boyunca bana yol gösterdiği ve akıl verdiği için sevgili arkadaşım Jason Epstein'e teşekkür ederim.

Selvi, kendi gölgesinde dinleniyordu...

Adam, ana binaya çıkan merdivenlerde sendeledi ama düşmemeyi başardı. Doğrulurken yeni açan küpeçiçekleri ve onların ilerisindeki açelyalar takıldı gözüne. Selviye kadar yürüyüp ona yaslanarak soluklanmaya çalıştı. İkinci güneşinde siyah takım elbisesi onu terletmişti. Cebine uzanarak alnında ve yüzünde biriken teri silmek için beyaz bir mendil çıkardı. Havanın iyi gideceğini gösteren bulutlar ufukta gezinirken, daha yakında parıldayan dalgalar kıyıya vuruyordu. Bir esinti hissetti ve aniden ıslık gibi bir ses ağaçların arasından geçerek kulelerden birindeki çanı çınlattı. Sadece bir kez, sonra sessizlik... Mendilini tekrar cebine koyarken burnuna hafif bir lavanta kokusu geldi. Yoluna devam etti.

Patronu büyütecini kaybetmişti. Kristjan –ya da yirmi yıl önce Büyük Savaş sırasında bu ülkeye geldiğinden bu yana kendisini tanıtmış olduğu ismi ile, Christian Benediktsson– tüm sabahı büyüteci yaşlı adamın yatak odasında, balkonda, yandaki gotik kütüphanede ve aşağıdaki misafir kabul salonunda önce teleks cihazının yanında, sonra yapboz ve satranç masalarının üzerinde arayarak geçirmiş, ama bulmayı başaramamıştı. Teleksin aniden vızlamaya başlamasıyla aramayı bırakmış ve Patron’un beklemekte olduğu mesaj gelirken makinenin başında durmaya başlamıştı.

Kâhyası ona gelen teleksi verip büyüteci bulamadığını söylediğinde yaşlı adam “Allah aşkına o büyütece ne olmuş olabilir ki, Christian?” dedi. Patron, mesaja şöyle bir göz gezdirdi ve pencereye kadar yürüyerek “Dün dışarıda unutmadıysam tabii,” dedi.

Kristjan, işverenini bir önceki gün öğleden sonra elinde

bir kitapla etrafta dolaşırken gördüğünü hatırladı. Kitabın Dickens olduğunu tahmin etmişti, çünkü deri cildi toplu eserleri dizisindekilerin aynıydı. Bir önceki sabah, Patron'un komodininin üzerinde duran *Oliver Twist* artık orada durmadığı için kaybolanın muhtemelen o olduğunu düşündü. Konuk evlerine, Neptün Havuzu'na, bir önceki gün, günbatımından önce Patron'un kısa bir süre için oturduğunu gördüğü bilardo odasına, Davud'un heykelinin olduğu şadırvana ve bir haftadan uzun bir süredir orada olmamasına ve gelecek haftaki kıyafet balosuna kadar gelmesi beklenmemesine karşın Bayan Davies'in odasına bile bakmıştı.

Yüzme havuzunu yeterince iyi aramış mıydı? Olduğu yerde durdu ve yaşlı adamın genellikle oturduğu bölümdeki masanın altına bakıp bakmadığını hatırlamaya çalıştı. Hiçbir yeri atlamadığına emin oluncaya kadar durduğu yerden ayrılmadı.

Büyüteç orta boydaydı ve fildişi sapına altın yaldızlarla Patronun isminin baş harfleri olan WRH işlenmişti. Patronu geçen yıl havuz başındaki şezlongunda kucağında açık bir kitap ve kitabın üstündeki sağ elinde sıkıca tuttuğu büyüteciyle uykuya daldığından beri bu büyüteçten nefret ediyordu. Kristjan çığlıkları duyduğunda evde Bayan Davies için soğuk bir içecek hazırlamaktaydı.

Çığlıkları duyar duymaz elindeki gümüş tepside duran bardağı dengede tutmaya çalışarak, güneşin ve gölgelerin arasından geçerek koşturmaya başladı. Ceketini alevler içinde ayağa kalkmaya çalışan Patronunu görünce bardağı yere atıverdi. Kitap havuzun kenarında Patronun ayaklarının dibinde yanmaya devam ediyordu ama Patronu büyüteci sıkı sıkı tutmaya devam ediyordu. Patron hâlâ uyku sersemi olduğundan Kristjan onun beline sarıldı ve onu kendisiyle birlikte havuza çekti.

Patronunun sağ elinin dışının hafifçe yanmış olması haricinde bu olaydan hiç zarar almadan kurtulmuş olması çok dikkat çekiciydi. Patron neler olduğunu anladığında gömleğinin yanık kısmını silkeledi ve,

“Neredeydin?” dedi.

Kristjan, kolunu Patronunun omzunun altından geçirerek kalkmasına ve havuzun diğer tarafında onları beklemekte olan Bayan Davies’e doğru ilerlemesine yardımcı oldu. Çılgınlıkları duyunca dışarıya fırlamış olan bahçıvan ve mutfakta görevli iki genç kız Patron’un gülünç duruma düştüğünü gördüklerini anlamaması için geri geri giderek onun görüş alanından çıkmaya çalışıyorlardı.

“Neredeydin?” diye tekrarladı.

“Bana limonata getiriyordu, tatlım.”

Kristjan, kitabın kül halindeki kalıntılarını ve yola düşürdüğü içki bardağının parçalarını süpürürken Bayan Davies de Patron’un içeri girmesine yardımcı oldu. Kristjan parmaklarını kesmemek ya da hâlâ için için yanan kitaptan elini yakmamak için çok dikkatli çalıştı. *Oliver Twist*, birinci baskı, açık kahverengi deri ciltli. Üzerini değiştirmek üzere içeriye girmeden önce ayakkabılarındaki suyu boşalttı.

Kristjan hızını artırdı. Büyütecî arama işi o günkü düzenini bozmuştu. Cebinden saatini çıkardı ve gözlerini kısarak saate baktı. İki buçuk. Pazartesi – 17 Mayıs. Cumartesi günkü akşam yemeği için hazırlanan mөнünün en üstüne “San Simeon, 22 Mayıs 1937” yazısı işlenmişti. Yazıda iki yazım hatası bulmuş ve bunların düzeltilmesini sağlamıştı. Patron’un ayakkabılarının cilalanması ve kıyafet balosu için hazırlanan davetli listesinin temiz bir suretini çıkarması gerekiyordu. Gölgelemin içinden serin bir yel esti ve bir an için boynunda birinin nefesini hisseder gibi oldu. Yürümeye başladı.

“Klara,” diye fısıldadı. “Sen misin yine?”

Büyütecî eve dönerken şans eseri aslan suratlı Mısır Savaş Tanrıçası Sekhmet’in dört heykelinin ilerisindeki balkona vuran titrek bir ışılta sayesinde buldu. Ne büyük bir rahatlama! Büyütecî Patronuna götürmek için sabırsızlanıyordu.

Aceleyle ana binaya dönerken büyütecînin sapındaki

tozu silkeledi ve camını mendiliyle parlattı. Hava serinliyordu, ama o bunun farkında bile değildi. Uzaklarda gökyüzü kararmaya başlamıştı. Tepeden hafif bir rüzgâr ılık sesi çıkartarak esti ama selviye takılıp kaldı. Çan yüksek sesle çaldı. Patronunun büyütecini yeniden gördüğüne sevineceğini biliyordu.

Kristjan üzerinde ince bir çarşafıla sırtüstü yatıyordu. Havalarda hâlâ çok sıcak olduğu için yatarken hiçbir şey giymiyordu. Pencere açıktı ve yatağa girmeden önce açtığı köşedeki lambadan loş bir ışık yayılıyordu. Karanlıkta uymayı yıllardır başaramıyordu.

Patron'un hayvanat bahçesindeki aslan bütün gece huzursuzlanmıştı. Kafesini adımlarken hayal etti onu. Rüyasında koyu ve dağların yamaçlarını kaplayan sisi görmüştü; sis ay ışığında yeni yağmış kara benziyordu.

Hafif bir uykudaydı, elleri yanlarında... Lambadan yayılan parlak çarşafa tırmanıp göğsünde kaybolarak alına vuran ışık hariç yüzünü karanlıklar içinde bırakıyordu. Ellisine yaklaşıyordu, ama herkes onun hâlâ çok etkileyici görüldüğünü söylerdi. Açık teni, geniş omuzları, orta boyu, uzun ve ince parmaklarına rağmen kuvvetli elleri vardı. Sık, sırma gibi saçlarını hâlâ geriye taramak zorunda kalıyordu.

Odası, koridorda Bay Hearst'ün yatak odasından iki kapı uzaktaydı. Patron onu yakınında istediği için buraya ilk geldiği günden beri hizmetkârlara ayrılan bölümde tek bir gece bile geçirmemişti. Genellikle, yaşlı adam kendisini çağırdığında duyabilmek için kapısını aralık bırakıp yatar, ama bu akşam yaşlı adam orada olmadığı ve bir sonraki güne kadar da gelmesi beklenmediği için kapısını kapatmıştı. Ama akşam yemeğinden hemen önce Bayan Davies çıkagelmiş ve herkesi şaşırtmıştı. Cumaya kadar Los Angeles'ta olacağını sanıyorlardı oysa. Yalnızdı.

Ertesi sabah demir, çimento ve çelik taşıyan bir geminin San Simeon iskelesine yanaşması bekleniyordu. Son sevkıyatta aldatıldığını düşünen Patronu yükün boşaltılma-

sını denetlemesini istemişti. Kristjan, tüm günü deniz kenarında geçireceği için sevinçliydi.

Denizin kokusu pencereden içeri girdi ve Kristjan uykusunda, sanki hissetmiş gibi, başını kokunun geldiği yöne doğru çevirdi. Sol elinin parmakları hafifçe seğirdi ama daha sonra vücudu ara sıra titreyen gözkapakları hariç sakinleşti ve nefes alış verişini yavaşlayarak normale döndü. Son zamanlarda rüyaları onu İzlanda'da büyüdüğü küçük köye götürür olmuştu, oradaki mendireğe ve kasabanın arkasındaki dağlara... Sebebini bilmiyordu ve rüyalarının bir önemi olduğunu da düşünmüyordu.

Genç kadın odanın kapısını açıp içeri girdiğinde uyanmadı Kristjan. Arkasındaki kapıyı aralık bırakarak yatağın yanına gelen genç kadın durdu ve ona baktı. Perdeler titreşiyor, çarşafın altından Kristjan'ın vücudu belli oluyordu.

Kadın onu seyrederken durduğu yerde hiç hareket etmemiş olmasına rağmen, Kristjan, sonunda onun varlığını hissetti. Yavaşça gözlerini açtı, ışığa alışınca kadar gözlerini kırıştırdı ve daha sonra başını onun olduğu yöne doğru çevirerek,

“Sen misin?” diye sordu.

Genç kadın beyaz ipekten bir sabahlık giymiş ve kollarını kavuşturmuştu. Uzun, dalgalı sarı saçlarını açık bırakmıştı. Gözleri parlak mavi ve gülümsemesi, eğer isterse, bir kız çocuğununki gibiydi. İşaretparmağı ile ortaparmağının arasında sanki orada olduğunu unutmuş gibi bir sigara ağızlığı tutmaktaydı. Parmakları kısa ve pembeydi. Uzun ve beyaz sigara ağızlığının sigarayı tutan kısmında altın renkli bir halkası vardı.

“Ne dedin?” diye sessizce sordu. “İzlandaca mı konuşuyordun?”

Bir müddet uykusunu üzerinden atamadı Kristjan, sanki rüyasının derinliklerinden biri buna engel oluyordu.

“Ah, siz misiniz Bayan Davies?” diyebilirdi en sonunda. “Kötü bir şey mi oldu?”

“Her şey yolunda.”

Elini uzatsa erkeğin tenine dokunabilirdi. Her ikisi de

bunun farkındaydı.

“Kim olduğumu sandın?”

“Rüya görüyordum...”

“Kimi görüyordun?”

Cevap vermedi.

“Bir kadınla mı ilgiliydi?”

Dirsekleri üzerinde doğruldu.

“Rüya görüyordum. Bir sorun mu var?”

Kadın gülümsedi. Kendi gülümsemesiydi, oynadığı filmlerde kullandığı gülümsemelerden biri değil.

“Cumartesi için hazırlanan konuk listesine ihtiyacım var. Eğer sorun olmazsa...”

Kristjan dikkati dağılmış bir şekilde kadına baktı, loş ışığın altındaki sessizlikte beyaz bir figür, çarşafın altında gerindi.

“Aşağıda, mutfakta. Gidip getiririm.”

Kadın hareket etmedi.

“Size getireceğim...”

Sonunda arkasını dönüp kapıya ilerleyen kadının nefesinin kokusunu duydu. İçki şişelerini bulmuş olmasına şaşırılmıyordu; Patron ona göz kulak olmak üzere evde değildi. Koku hafifti ve rahatsız edici değildi.

Genç kadın kapıda geri döndü.

“Christian,” dedi. “Uyuyamıyorum. Aslan bütün gece kükreyip durdu. Bu konuda yapabileceğin bir şey var mı?”

Kristjan’dan on, on sekiz yaşında Broadway’de bir dansçıyken tanıştığı Hearst’ten ise yirmi beş yaş küçüktü. Hearst, Doğu Yakası’nda yaşayan karısından boşanmamıştı. Beş oğulları vardı. Bayan Davies ise artık bir film yıldızıydı.

“Listeyi getireceğim,” dedi Kristjan. “Bence sonra biraz uyumaya çalışmalısınız.”

Kadın odadan çıktığında yataktan yavaşça kalktı ve üzerini giyinmeden önce uzun bir süre pencerenin önünde durdu.

Aslan artık susmuştu.

San Simeon, 20 Mayıs 1937

Sevgilim Elisabet!

Sana neler olduğunu açıklamaya çalışmak konusunda verdiğim sözü unutmuş değilim. Bu kesinlikle çok zor olacak, çünkü çoğu kez ben bile anladığımdan kuşku duyuyorum. Bunu söyleyerek yaptıklarım için mazeret uydurmaya çalışmıyorum; öyle düşünmeni istemem. Daha iyisini hak ettiğini biliyorum.

Çok uzun zaman önce sessizliğe gömülen bir sesin küçük ayrıntılarını hatırlamak istermiş gibi, gözleri dalgın, zaman zaman kalemini indirip kapağını çevirerek yavaş yavaş yazıyordu. Kendini rahatsız hissedinceye kadar bu şekilde uzun bir süre oturdu ve kulaklarıyla oynamaya başladı. Balkon kapısını açmıştı. Ilık bir esinti önündeki masada duran kâğıdı havalandırıp sonra sanki onu rahatsız etmek istemezmiş gibi, dikkatle tekrar yerine bıraktı. Açık olan pencereler ve balkon kapısı o akşam yine soluk almakta güçlük çeken Patron için karşılıklı esinti yaratıyordu.

“*Sevgilim* Elisabet,” diye yazdı hiç tereddüt etmeden. Hepsinin aynı şekilde başlamasını sağlamak için daha önce yazdığı iki mektuptaki hitap şeklini de değiştirmişti. Uzun bir süre böyle hassas bir kelimenin –*sevgilim*– uygunsuz ve küstah kaçmasından endişelendiği için kullanmakta tereddüt etmişti. Neredeyse dört yıl önce ona ilk kez yazmaya çalıştığı dönemde pes etmesinin sebebi belki de buydu. Ona nasıl hitap edeceğini bile bilmiyor olması rahatsız etmişti. Ama şimdi bu kelimeyi kullanma konusunda çok rahattı ve hiç düşünmeden, hatta zevk alarak, bunu bir teselli kaynağı gibi görerek ve kelimeyi yumuşakça, sanki dua eder gibi mırıldanarak isminin önüne yazabiliyordu.

İlk mektubunu bir ay kadar önce yazmıştı. Bu üçüncü-süydü.

Bu sabah, Çay Taraçası olarak bilinen yere Patron'un

kahvaltısını götürürken birdenbire Eyrarbakki'deki ilk yılımızı düşünmeye başladım. Ne zamandı – 1908? 1909? Sanırım 1909'du, öyle değil mi? Durup dururken, ben ofise gitmeden, sen ise piyanonun başına oturmadan önce kumsalda yaptığımız sabah yürüyüşleri geldi aklıma. O yürüyüşleri gerçekten her gün yapıp yapmadığımızı düşünüyordum, ama tam olarak hatırlayamıyorum. Yine de en azından gün aşırı yapmış olduğumuzdan neredeyse eminim. Kumsalda ki bu yürüyüşlerimizi hangi mevsim olursa olsun yapmış olduğumuzdan da eminim; ama yine de bizi sadece parlak güneşin altında hayal edebiliyorum...

Aniden uzaklara dalıp gitti, bir an için sanki havada asılı kalmış gibi hissetti. Kopenhag'dan döndüğünde Eyrarbakki'yi ne kadar küçük bulduğunu ve hemen Reykjavik'e dönmelerini ne kadar istemiş olduğunu hatırladı. İzlanda'nın köyleri, diye düşünmüştü kendi kendine, herkesin burnunu başkasının işine soktuğu, bomboş devasa bir arazinin ortasındaki küçük bir hapishane gibi. Ama kendini tuttu. Elisabet'e yazdığı mektuplar bu tip düşüncelerini açığa vurması için kesinlikle uygun değildi. Hayır, kendime hâkim olmalıyım, telaşa kapılmamalıyım, diye düşündü.

Kafasını boşaltmak için ayağa kalktı. Taraçada ayak sesleri duydu, balkona çıktı ve mutfakta çalışan kızlardan birinin tepeden indiğini gördü. "Aklımı dağıtan şey," dedi kendi kendine "ayak sesleriydi." Ayak sesleri yavaş yavaş yok oldu, ama o hâlâ kumsalda ezilen kumların sesini duyabiliyordu.

Einar'a hamile olduğun dönemde hâlâ sabah yürüyüşlerimizi yaptığımızı hatırlar gibiyim, en azından hamileliğinin ilk aylarında, ama sonrasında yürüyüşlerimizi temelli bitirdik mi, yoksa sonradan yeniden başladık mı hatırlayamıyorum. Her nasılsa, Maria doğmadan önce bu alışkanlığımızdan vazgeçtiğimizi sanıyorum, çünkü onun doğumun-

dan kısa bir süre sonra Reykjavik'e taşınmıştık. 1912 yılıydı. Tanrım, o kadar uzun bir zaman olmuş ki.

“O kadar uzun bir zaman ki,” diye akşamın sessizliğinde tekrarladı. Kaç yıl geçtiğini hesaplamak yerine bu konuyu düşünmekten vazgeçmeyi tercih etti. İki eliyle balkon parmaklığını kavradı, öne doğru eğildi ve daha sonra doğru olarak içeri girdi.

Soluk ay dağların üzerinden doğmuştu. Bir seferinde ona yeniayın ışığı altında onun ayak izlerini takip edebileceğini söylemiş olduğunu hatırladı, ama sonra bunu ona hatırlatmak için doğru bir zaman olmadığına karar verdi.

Tam tekrar oturmak üzereydi ki koridorda adının yan kılındığını duydu. İki kez, sonuncusu daha yüksek sesle.

“Christian!”

Patron'u istese kolaylıkla yatağının kenarında duran ve kâhyasının odasındaki zili çalan düğmeye basabilirdi ama bunu hiçbir zaman yapmazdı. Uşağı yanına gelene kadar “Christian!” diye son heceyi uzatarak seslenmeyi tercih ederdi.

İlk yıllarda Patronunun yanına gitmeden önce mutlaka ceketini giyer, kravatını düzeltir ve derli toplu olduğundan emin olmak için aynaya bakardı, ama şimdi görev bilincinden çok sadece bir alışkanlıkla önceden gevşetmiş olduğu manşetlerini bağlamak için durdu, pantolonunun bir paçasındaki çiçek tozlarını fırçaladı ve sonra ceketini giymeden dışarı çıktı.

Patron yaklaşan ayak seslerini duymasına rağmen onu yanında istediğini ve gücünü belli etmek istercesine bir kez daha seslendi.

Masanın üzerindeki küçük bir bölmenin içinde diğer öteberinin –bir sigara kutusu, bir vazo ve sapı kırık antika

bir kaşık- yanı sıra bronzdan iki aslan durmaktaydı. Aslanlardan birinin elinde ayı, diğerinin elinde ise günü belirten kartlar vardı: 20 Mayıs. Son birkaç gündür anılarında kendisini neyin rahatsız ettiğini bir anda anlayarak aslanların yanında olduğu yerde kalakaldı. 20 Mayıs. Maria yarın yirmi beşine girecekti.

Başını istemsizce, sanki hiç beklemediği bir anda karşılaştığı bir saldırıyı kovmak istercesine salladı. Kulakları çınlıyordu ama bunu umursamadan Patron'un odasının kapısını iterek açtı ve yavaş adımlarla kasvetli karanlığa girdi.

OLAF OLAFSSON

GECEYE
YÜRÜMEK

ROMAN

İzlandalı eski işadamı Christian Berediktsson, yaklaşık yirmi yıldır dünyanın en önde gelen medya patronlarından William Randolph Hearst'ün uşağı olarak sakin bir yaşam sürüyordu. Günleri patronu Hearst'ün isteklerini yerine getirmek ve saray yavrusu evi çekip çevirmekle geçiyordu. Ne var ki, kendi kendine kaldığı zaman düşünceleri ve anılarında bir başka yaşama, aşk uğruna terk ettiği karısına ve çocuklarına dönüyordu. Onun sırrını, bir zamanlar bir eş, bir baba, bir işadamı ve tutkulu bir âşık olduğunu kimse bilmiyordu. Kendisi bile o kişinin varlığını tamamen unutmayı seçmişti. Ta ki bir gece, malikânenin yakınında orman yangını çıkıncaya dek. **Geceye Yürümek**, suçluluk duygusuyla, tutkularıyla savaşılan bir insanın gizli geçmişi, sevmenin ve yitirmenin kaçınılmazlığını dile getiriyor.

KAPAK RESMİ: JORDIN ISIP

ISBN 978-975-07-0754-4

9 789750 707544
<http://www.canyayinlari.com>